

Arrest

nr. 301 290 van 8 februari 2024
in de zaken X en X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats:

1. ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/b 1
9500 GERAARDSBERGEN
2. ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2022 (zaak nr. RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 9 januari 2023 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 januari 2023 met referentnummer X voor zaak nr. RvV X

Gezien het administratief dossier en de nota met opmerkingen voor zaak nr. RvV X.

Gelet op de beschikkingen van 25 oktober 2023 die de partijen oproepen voor de terechtzitting van 7 december 2023.

Gelet op de beschikking van 4 december 2023, waarbij de behandeling van de zaak wordt verdaagd naar de terechtzitting van 18 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VALCKE *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met rolnummer X en rolnummer X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

1.2. De commissaris-generaal heeft middels haar nota met opmerkingen de Raad verzocht om de zaak met rolnummer RvV X te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2. De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3. Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

De verzoekende partij heeft in de zaak met rolnummer 287 081 de Raad echter op 21 februari 2023 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van de verzoekende partij wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1989.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 14 september 2015.

Op 21 september 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 juli 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord.

Op 27 juli 2017 wordt de verzoekende partij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) erkend als vluchteling.

Op 22 juni 2020 wordt de verzoekende partij door de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde strafzaken definitief veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 37 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 14 april 2021 ontvangt de commissaris-generaal een brief waarin de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal verzoekt om de mogelijkheid om de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij in te trekken op basis van de artikelen 49, § 2, tweede lid en 55/3/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) te evalueren, omwille van de hierboven, aangehaalde definitieve veroordeling.

Op 24 juni 2022 wordt de verzoekende partij uitgenodigd om schriftelijk de redenen mee te delen waarom zij haar status dient te behouden. De verzoekende partij krijgt de vragenlijst toegestuurd in de gevangenis van Wortel. Op 13 juli 2022 vult de verzoekende partij voormelde vragenlijst in. Deze vragenlijst wordt op 2 augustus 2022 aan de verwerende partij overgemaakt.

Op 5 december 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een soennitische Palestijn afkomstig uit Gaza. U bent UNRWA geregistreerd vluchteling. U bent op (...) juli 1989 geboren in Saoedi Arabië. U heeft tot 1997 in Saoedi Arabië gewoond, waarna uw gezin terug naar Gaza verhuisde. U bent tot uw zesde middelbaar naar school gegaan. Hierna zou u gestopt zijn vanwege de verslechterde financiële situatie waar uw familie in verkeerde. Nadat u was gestopt met school heeft u nog verschillende extra opleidingen gevolgd. U heeft tijdelijk in een kledingzaak, alsook in een koekjesbedrijf gewerkt. U zou dit werk zijn blijven doen tot ongeveer januari 2015. Hierna werd u ontslaan door uw werkgever omwille van uw langdurige afwezigheid als gevolg van uw problemen met Hamas.

Uw problemen begonnen op 23 juli 2014 toen verschillende Hamas-leden in de buurt van uw huis raketten afvuurden. U ging samen met verschillende burens in dialoog met Hamas om zo het afvuren van raketten te stoppen. U vreesde immers dat hun actie het leven van uw familie en burens in gevaar zou brengen. Er vond een woordenwisseling plaats waarbij u, alsook drie andere burens, gearresteerd en meegenomen werden. U verbleef 14 dagen in de gevangenis, samen met één van uw buurjongens. De overige twee burens werden eerder vrijgelaten omwille van hun oudere leeftijd. Tijdens uw gevangenschap veranderde u verschillende keren van locatie. U werd gefolterd en beschuldigd van spionage. U had geen contact met uw familie in die periode, die bovendien niet op de hoogte waren van uw locatie. Na 14 dagen werd u, net als uw buurman, onder huisarrest geplaatst tot aan het einde van de oorlog en werd u vrijgelaten. U verbleef tot aan het einde van de oorlog samen met uw neef, die achter was gebleven om het huis te beschermen tegen inbraak. Uw buur die zich niet aan het huisarrest hield werd in zijn benen geschoten. De rest van uw familie was gevlucht naar een veiligere plaats. Begin oktober ging u naar het al-Shifa ziekenhuis voor een medische behandeling aan uw rug. De dokters informeerde naar de oorsprong van uw verwondingen, waarna u hen meedeelde dat die het gevolg waren van foltering door Hamas. Op dezelfde dag kwam Hamas u thuis zoeken. U was op uw werk en uw vrouw bracht u op de hoogte van het feit dat u gezocht werd. U besloot niet naar huis terug te keren maar tijdelijk onder te duiken bij een collega l. a.T. Daarna ging u naar het huis van uw neef A. M, daar verbleef u gedurende een maand à anderhalve maand. Gedurende die periode zocht uw familie naar een oplossing voor uw problemen. Na een tussenkomst van de stammen, en ouderen, kon u terugkeren naar huis onder voorwaarde dat u niet na tien uur of half elf 's avonds buiten kwam. Eind januari 2015 wou u uw werkzaamheden hervatten maar u vernam van uw werkgever dat u ontslaan werd omwille van uw langdurige afwezigheid. Op 28 maart 2015 werd u opgeroepen, u was niet thuis op het moment van de oproeping, maar u werd later op de dag van straat geplukt door de veiligheidsdiensten. U werd gedurende 5 dagen vastgehouden en opnieuw gefolterd. U werd opnieuw vrijgelaten nadat uw familie de politie betaalde. Op 5 juli 2015 werd u nogmaals opgeroepen, u bent niet ingegaan op de oproepingsbrief. Na uw vertrek werd u bij verstek veroordeeld tot een boete en zes maanden celstraf.

U verliet op 19 augustus 2015 op legale wijze Gaza. U reisde via Egypte naar Turkije. U zette uw reis illegaal verder via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België. Op 21 september 2015 vroeg u in België internationale bescherming aan.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw Palestijnse identiteitskaart, de identiteitskaart van uw (vroegere) echtgenote, uw Palestijns paspoort, uw UNWRA-registratiekaart, de geboorteaktes van u, uw (vroegere) echtgenote van twee van uw kinderen, uw huwelijksakte, uw

diploma secundair onderwijs, zes attesten van door u gevolgde opleidingen, een medisch attest uit de Gazastrook, een medisch attest uit België, twee oproepingsbrieven uit de Gazastrook, een attest van de rechtbank en foto's van uw gezin bij uw huis neer.

Op 27 juli 2017 werd u de vluchtelingenstatus toegekend omwille van de aangehaalde problemen met Hamas.

Op 22 juni 2020 werd u door de Correctionele Rechtbank Dendermonde tot een gevangenisstraf van 37 maanden effectieve gevangenisstraf veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen en wederrechtelijke opsluiting van uw toenmalige echtgenote en kinderen.

Op 14 april 2021 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 26 juni 2022 werd u een verzoek om inlichtingen, waarin u uw redenen voor uw behoud van uw status kon toelichten, toegestuurd. Op 2 augustus 2022 maakte u het verzoek om inlichtingen ingevuld over. U wijst in uw antwoorden op uw vrees ten aanzien van de Gazastrook, op uw pogingen om u te integreren in België en in het bijzonder op uw studiecariëre en op het schuldinzicht dat u in de gevangenis heeft gekregen. U maakte eveneens een bevestiging van uw UNWRA registratie over samen met uw familieregistratiekaart, een artikel van de RvV en het CGVS over de werking van UNWRA en de daaraan gelieerde beschermingsnood van UNWRA geregistreeerde Palestijnen, uw UNWRA schoolattesten, vijf UNWRA schoolattesten, een interview met u over uw asielaanvraag, een fysisch en psychisch verslag over de gevolgen van de martelingen door Hamas, een brief in verband met uw gevangenisverblijf, een vluchtelingenattest van de PLO, een beslissing van de Palestijnse rechtbank, de bemiddelingsovereenkomst tussen u en uw vroegere echtgenote en een eerste afspraak daaromtrent, een actieplan in verband met uw opleidingstraject in België, drie inschrijvingsbewijzen voor een cursus Nederlands, een deelcertificaat van een cursus ICT, een attest van inburgering en een gelijkwaardigheidsattest van uw Palestijns diploma.

B. Motivering

U werd op 27 juli 2017 erkend als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, uw vluchtelingenstatus heden moet worden ingetrokken.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Dendermonde dd. 22 juni 2020. Uit dit vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor opzettelijke slagen en verwondingen met verzwarende omstandigheden, mondelingen bedreigingen, wederrechtelijke gevangenhouding en belaging.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Dendermonde dd. 22 juni 2020.

Uit het vonnis dd. 22 juni 2020 blijkt dat u bent veroordeeld wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met verzwarende omstandigheden. Gedurende de periode februari 2016 tot februari 2020 sloeg u regelmatig uw ex-echtgenote, ook tijdens haar zwangerschap. U gebruikte daarbij een stok en een elektriciteitskabel. U sloot haar op in de woning en ontnam haar haar gsm en identiteitsdocumenten. Op 25 juli 2019 kwam de politie tussen nadat de burens hulpgeroep hadden gehoord. U had uw ex-echtgenote en uw 3 minderjarige kinderen opgesloten. U sloeg eveneens uw minderjarige kinderen. Uw zoon K, geboren op (...) 2013 sloeg u met een ijzeren touw van de elektriciteit. Ook uw andere zoon M, geboren op (...) 2015 kreeg slaag van u. U werd naar aanleiding van de tussenkomst van de politie in juli 2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst. Op 13 augustus 2019 vonden uw ex-echtgenote en uw kinderen een onderkomen in een vluchthuis. U werd op 29 oktober 2019 door de onderzoeksrechter onder strikte voorwaarden vrijgelaten waaronder een absoluut contactverbod met uw ex-echtgenote. U trachtte echter te weten te komen waar zij verbleef en u uitte eer-gerelateerde beschuldigingen aan haar adres. U ging naar de school van uw kinderen en zette een buurvrouw onder druk om de verblijfplaats van uw ex-echtgenote te achterhalen. Ondanks het verbod nam u contact met uw ex-echtgenote op.

De rechtbank achtte de feiten bewezen en meent dat deze een objectieve ernst vertonen. U verstoorde herhaaldelijk, doelbewust en ernstig de rust van uw ex-echtgenote zelfs na de uitdrukkelijke voorwaarde dit niet te doen. Dit getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de psychische rust van iemand. De rechtbank oordeelde verder dat u bijzonder agressief was ten aanzien van uw ex-echtgenote en uw minderjarige kinderen. Dit bewezen verklaard misdrijf getuigt van een gebrek aan zelfbeheersing

en een verstoord normbesef. Een aanhoudingsmandaat maakte weinig indruk op u. In het psychiaterdeskundige onderzoek werd besloten dat het gevaar groot is dat u opnieuw soortelijke misdrijven zou plegen. U minimaliseerde en ontkende de in uw hoofde ten laste gelegde feiten. Een verdere justitiële opvolging werd in hoofde wenselijk geacht.

De feiten waarvoor u veroordeeld werd, zijn naar het oordeel van het CGVS bijzonder ernstig. Uit het vonnis blijkt immers dat u uw ex-vrouw sinds het begin van jullie huwelijk gedurende verschillende jaren fysiek en mentaal dagelijks mishandeld heeft. U sloeg eveneens uw minderjarige kinderen. Uit de stukken waarop het CGVS vermag acht te slaan, blijkt voorts onmiskenbaar dat u een ernstig agressieprobleem, gebrek aan zelfbeheersing en verstoord normbesef hebt.

U werd definitief veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf op 22 juni 2020. Bovendien blijkt uit de veroordeling dat u een gevaarlijke sociale ingesteldheid heeft. U heeft geen respect voor de fysieke integriteit van anderen en u deinst niet terug voor het gebruik van geweld en bedreigingen. U pleegde feiten die een nefast effect hebben op het veiligheidsgevoel in o de samenleving. Er bestaat een groot gevaar dat u opnieuw soortgelijke misdrijven gaat plegen. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, zoals expliciet vastgesteld door een psychiaterdeskundige.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 26 juni 2022 op basis van artikel 57/6/7 §3 van de Vreemdelingenwet een verzoek om inlichtingen gestuurd, dat u op 2 augustus 2022 ingevuld aan het CGVS overmaakte.

In uw antwoord op het verzoek om inlichtingen haalt u als redenen voor het behoud van uw status aan dat uw vrees ten aanzien van Gaza nog steeds actueel is, zowel ten aanzien van Hamas als ten aanzien van andere mensen, die u van spionage en bijgevolg van de dood van hun kinderen beschuldigen. Tevens vreest u de oorlog, die u heel wat familieleden kostte. Daarnaast wijst u erop dat u sinds 2015 zonder problemen in België verbleef en werk maakte van uw integratie. U volgde daarvoor Ict, taal- en integratiecursussen en studeerde om uw rijbewijs te halen. Ook in de gevangenis bleef u cursussen volgen. U wijst er eveneens op dat uw tijd in de gevangenis u deed beseffen dat u fout was. U heeft dan ook spijt van uw daden en betaalde zo snel mogelijk uw boete. Ondertussen zijn jullie gescheiden en heeft u uw vrouw voor haar aandeel en zij u voor uw aandeel vergeven. U besluit dat u zeker weet dat u het nooit meer zo ver zal laten komen. Deze uitleg doet geen afbreuk aan de hierboven gedane vaststellingen door de Correctionele rechtbank van Dendermonde.

Hoewel u nu schuldbesef toont valt dit geenszins uit uw voorgeschiedenis af te leiden. Zo moet er opnieuw benadrukt worden dat u de strikte voorwaarden van uw vrijlating van 29 oktober 2019 niet naleefde en uw vroegere echtgenote bleef belagen. De Correctionele rechtbank van Dendermonde stelde herhaaldelijk vast dat u aan schuldverschuiving deed en dat uw gedrag getuigt van een gebrek aan schuldinzicht. De psychiaterdeskundige oordeelde dat het gevaar groot was dat u opnieuw soortgelijke misdrijven zou plegen. Ter staving van uw bewering dat u momenteel beseft dat u in de fout ging legt u een bemiddelingsovereenkomst van 26 april 2022 neer. Uit deze overeenkomst kan evenwel slechts afgeleid worden dat u akkoord bent gegaan met de vraag van uw vroegere echtgenote om een gesprek over de feiten van intra familiaal geweld aan te gaan. Uw verweer kan derhalve geen ander licht werpen op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u een gevaar bent voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Dat u zich in België bijschoolde, dit wil blijven doen en u uw leven in België wil uitbouwen kan evenmin een reden vormen voor het behoud van uw status. Niet in het minst omdat blijkt dat u verschillende van deze opleidingen, waaronder de cursus integratie, volgde voor of in de periode dat u de feiten van intra familiaal geweld pleegde en er dan ook geen blijk van een veranderde ingesteldheid in gezien kan worden. Uw verwijzing naar uw vrees bij terugkeer naar de Gazastrook, evenals de stukken die u daartoe neerlegde, werd meegenomen in het advies omtrent uw mogelijke terugleiding maar vormt geen element in de beoordeling van de intrekking van uw status.

De door u aangehaalde redenen wettigen dan ook niet een behoud van uw status.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Zo legt u ter staving van uw registratie bij UNWRA, de genoten UNWRA steun en uw asielmotieven een bevestiging van uw UNWRA registratie, uw familieregistratiekaart, een artikel van de RvV en het CGVS over de werking van UNWRA en de daaraan gelieerde beschermingsnood van UNWRA geregistreerde Palestijnen, uw UNWRA schoolattesten, vijf UNWRA schoolattesten, een interview met u over uw asielerlaas, een fysisch en psychisch verslag over de gevolgen van de martelingen door Hamas, een brief in verband met uw gevangenisverblijf, een vluchtelingenattest van de PLO en een beslissing van de

Palestijnse rechtbank neer. Deze stukken hebben evenwel geen uitstaans met de redenen voor de intrekking van uw vluchtelingenstatus. De bemiddelingsovereenkomst tussen u en uw vroegere echtgenote en een eerste afspraak daaromtrent werd hierboven reeds besproken. Tot slot legt u nog stukken neer met betrekking tot uw studiecarière in België, met name een actieplan in verband met uw opleidingstraject in België, drie inschrijvingsbewijzen voor een cursus Nederlands, een deelcertificaat van een cursus ICT, een attest van inburgering en een gelijkwaardigheidsattest van uw Palestijns diploma. Deze stukken bevestigen uw wens om u bij te scholen maar doen geen afbreuk aan de vaststelling dat u een gevaar bent voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar de Gazastrook. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.”

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 55/3/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij betoogt *in casu* dat:

“4.2.1. Wettelijke basis

De mogelijkheid om de status van vluchteling in te trekken wordt niet uitdrukkelijk voorzien in het artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (in tegenstelling tot de opheffing).

De status van vluchteling kan worden ingetrokken wanneer de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid conform het artikel 55/3/1, §1 Vw.

Het woord “kan” wijst er op dat dit een mogelijkheid is en er is bijgevolg geen automatisme!

Er moet dan ook een belangenafweging worden gemaakt in concreto rekening houdend met de artikelen 3 en 8 van het EVRM, het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel om uit te maken of de vluchteling dan ook een gevaar voor de samenleving vormt.

4.2.2. Veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf

A/ Vonnis dd. 22 juni 2020

Verzoeker werd door de Correctionele rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden effectief wegens opzettelijke slagen en verwondingen ten aanzien van zijn toenmalige echtgenote en kinderen.

Deze veroordeling betreft echter geen bijzonder ernstig misdrijf zoals bepaald in het artikel 55/3/1, §1 Vw. De wetgever heeft het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ niet gedefinieerd, bijgevolg dient diens wil afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden.

In de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, wordt op omstandige wijze uiteengezet dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek: “Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek.

Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig.” (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001).

Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de Staatssecretaris er "de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten." (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, DOC 54 1197/003).

Een "ruime" beoordelingsmarge is echter nog geen carte blanche voor het CGVS!

De verzoeker had het niet makkelijk met de integratie in België. Omwille van zijn traumatische verleden had verzoeker het psychologisch zeer moeilijk. Verzoeker maakte hierbij foute keuzes en gebruikte geweld op zijn echtgenote en kinderen, waar hij vandaag veel spijt van heeft.

Verzoeker wenst voor alle duidelijkheid te feiten niet te minimaliseren, louter kaderen in de omringende context.

Ondertussen werd verzoeker vervroegd in vrijheid gesteld op 18/08/2022. (zie het stuk 2)

Uit het bovenstaande dient dan ook te worden afgeleid dat de veroordeling dd. 22 juni 2020 geen bijzonder ernstig misdrijf uitmaakt conform het artikel 55/3/1, §1 Vw.

B/ Gevaar voor de samenleving

Indien Uw Zetel toch van oordeel zou zijn dat bovengenoemde veroordeling een veroordeling betreft voor een bijzonder ernstig misdrijf conform artikel 55/3/1, §1 Vw., wenst verzoeker in subsidiaire orde uiteen te zetten waarom het CGVS dan diende te kiezen voor de facultatieve mogelijkheid om de vluchtelingenstatus van verzoeker niet in te trekken.

Het woord "kan" in artikel 55/3/1, §1 Vw wijst er namelijk op dat dit een mogelijkheid is en bijgevolg geen automatisme!

Het CGVS diende dan ook een belangenafweging te maken in concreto rekening houdend met de artikelen 3 en 8 van het EVRM, het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel om uit te maken of verzoeker dan ook een gevaar voor de samenleving vormt.

Verzoeker is dan wel gescheiden van zijn voormalige echtgenote maar dit ontnemt hem niet de band die hij heeft als vader van zijn drie jonge kinderen. Samen met zijn voormalige echtgenote is hij in familiale bemiddeling.

Toch besluit het CGVS om de vluchtelingenstatus van verzoeker in te trekken. Uit de bestreden beslissing kan de verzoeker niet afleiden dat er hierbij een belangenafweging in concreto is gebeurd.

Zoals zelf gestipuleerd door het CGVS is het onmogelijk voor de verzoeker om te worden teruggeleid naar Gaza. Een verwijderingsmaatregel is niet conform de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wenst hier aan toe te voegen dat eveneens een schending zou uitmaken van het artikel 3 EVRM, het artikel 4 Handvest van de Grondrechten van de EU en het artikel 3 VN-Anti-Folterverdrag.

Verzoeker zou dan ook gedwongen worden om zonder verblijfsrecht in België te blijven. Dit dus zonder enige rechten om te werken of sociale bijstand te verkrijgen van de overheid. Dit betreft uiteraard een onmenselijke behandeling en is onverenigbaar met artikel 3 EVRM.

Indien de vluchtelingenstatus van verzoeker wordt ingetrokken, maakt dit dan ook een schending uit van artikel 8 EVRM aangezien hij mogelijks gescheiden zou worden van zijn gezin.

Verzoeker toont aan dat hij berouw heeft en werd vervroegd in vrijheid gesteld.

Er kan dan ook onmogelijk worden volgehouden dat verzoeker nog steeds een gevaar voor de maatschappij zou vormen.

De bestreden beslissing dient te worden hervormd.

4.2.3. Redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid

Het CGVS bepaalt in de bestreden beslissing dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Er wordt in de bestreden beslissing niks gemotiveerd over een mogelijk gevaar voor de nationale veiligheid.

Gezien de verzoeker hierboven reeds uiteengezet heeft dat de veroordeling geen bijzonder ernstig misdrijf uitmaakt, minstens dat hij geen gevaar voor de samenleving uitmaakt, dient de bestreden beslissing bijgevolg te worden hervormd.

4.2.4. Procedurele rechten van de verzoeker

A/ Recht om gehoord te worden

Op grond van artikel 57/5ter, §1, eerste lid Vw. dient de verzoeker om internationale bescherming minstens eenmaal uitgenodigd te worden voor een persoonlijk onderhoud.

Verzoeker wenst te wijzen op het feit dat hem louter een schriftelijk verzoek om inlichtingen werd toegestuurd en hij geen uitnodiging kreeg voor een persoonlijk onderhoud.

Er werd hem dan ook geen kans geboden om zijn omstandigheden mondeling toe te lichten. Nochtans werd hij reeds in vrijheid gesteld op 18/08/2022 wat het CGVS ruim te tijd gaf om verzoeker uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud.

Dit is niet zorgvuldig.

Dit toont zich dan ook in de gebrekkige motivering van het CGVS in de bestreden beslissing.

Het CGVS argumenteert namelijk dat de veroordeling dd. 22 juni 2020 zou wijzen op een gebrek aan normbesef en een gevaarlijke en gewelddadige persoonlijkheid.

Nergens wordt rekening gehouden met het verleden van de verzoeker en het feit dat hij gemarteld is geweest in zijn land van herkomst. Verzoeker beschrijft zichzelf tijdens persoonlijk onderhoud op 12/07/2017 (ten tijde van de feiten) als 'psychologisch kapot'.

Uit de motivatie van de bestreden beslissing kan de verzoeker niet afleiden dat de psychologische kwetsbaarheid van de verzoeker mee in overweging is genomen.

Dit is een duidelijke schending van de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motivatieverplichting in hoofde van het CGVS.

De beslissing dient te worden hervormd, dan wel te worden vernietigd.

B/ Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel

Verzoeker dient vast te stellen dat hij zonder waarschuwing reeds op 14/11/2022 werd afgevoerd in het Rijksregister van ambtswege. (zie het stuk 3)

Het CGVS besloot pas tot de intrekking van de vluchtelingenstatus van de verzoeker op 05/12/2022.

De beroepstermijn voor de bestreden beslissing bedraagt 30 dagen en heeft een schorsende werking van rechtswege.

De bestreden beslissing stelt eveneens dat overeenkomstig het artikel 39/70, lid 1 van de Vreemdelingenwet de indiening van een beroep schorsend werkt.

De schorsende werking is problematisch te noemen aangezien de verzoeker niettegenstaande de nog aangevochten beslissing en de zogenaamde schorsende werking, reeds afgevoerd is uit het register.

Inderdaad, in het register staat dat verzoeker sinds 14/11/2022 is afgevoerd wegens het verlies van verblijfsrecht.

(zie het stuk 3)

De verzoeker is dus blijkens de wettelijke gegevens reeds uit het register afgevoerd nog voor het nemen van de bestreden beslissing.

Met andere woorden nog vóór de verzoeker kennis had van de bestreden beslissing is hij al afgevoerd uit het register!

Deze situatie is evident problematisch aangezien de verzoeker het recht heeft om een schorsend beroep in te dienen.

Het reeds daadwerkelijk uitvoeren van het supprimeren uit het register is een schending van de van rechtswege schorsende werking met de bedoeling de verzoeker uit het maatschappelijk leven te duwen nog voor zijn beroep goed en wel behandeld is.

Het supprimeren uit het rijksregister ondanks de schorsende werking doorstaat de toetsing met het art. 39/70 Vreemdelingenwet en het art. 13 E.V.R.M. niet.

Het reeds uitvoeren van de intrekking van verblijf en schrapping in de registers kan dan ook niet gezien worden als een effectief beroepsmiddel in de zin van art. 13 E.V.R.M. terwijl dit wel als zodanig wordt omschreven in de beroepsmogelijkheden.

Verzoekers recht op een daadwerkelijk schorsend beroep is geschonden.

Gezien de beslissing de daadwerkelijke van rechtswege schorsende werking negeert, dient de beslissing vernietigd te worden.

C/ Recht op inzage in het administratieve dossier

De verzoeker vroeg via diens raadsman om inzage in het administratieve dossier bij verweerster.

Doch hij ontving louter de notities van het persoonlijk onderhoud uit 2017.

Ondanks het feit dat verweerster hierop werd gewezen, ontving verzoeker geen reactie meer. (zie het stuk 4)

Verzoeker heeft dan ook zijn recht op verdediging niet ten volle kunnen uitoefenen aangezien hij geen inzage kreeg in zijn administratieve dossier.

De beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

3.2. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende stukken toe: de bestreden beslissing, het attest van invrijheidsstelling van 17 augustus 2022, een volledig uittreksel uit het rijksregister van 9 januari 2023 en een emailconversatie van 4 en 6 januari 2023 waarbij de verzoekende partij een kopie van het administratief dossier opvraagt.

4. De nota met opmerkingen

Op 10 februari 2023 dient de verwerende partij een nota met opmerkingen in waarbij ze uiteenzet waarom ze volhardt in de motieven van de bestreden beslissing en repliceert op het verzoekschrift.

5. De aanvullende nota

5.1. Op 5 december 2023 dient de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een eerste aanvullende nota neer. In deze aanvullende nota gaat ze in op de veiligheidssituatie in de Gazastrook. Aan deze aanvullende nota voegt ze de volgende documenten toe:

- artikel NOS van 7 november 2023 met weblink <https://nos.nl/artikel/2497039-netanyahu-militairen-voeren-in-omsingeld-gaza-stad-acties-uit>
- rapport Hostilities in the Gaza strip and Israel reported impact van 03.12.2023 met weblink https://www.ochaopt.org/sites/default/files/Gaza_casualties_info-graphic_3_Dec_2023.pdf
- artikel Human Rights Watch van 29 oktober 2023 met weblink <https://www.hrw.org/news/2023/10/29/israel/palestine-grave-concerns-civilians-ground-offensive>

5.2. Op 15 december 2023 legt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een tweede aanvullende nota neer. In deze aanvullende nota gaat ze verder in op de veiligheidssituatie in de Gazastrook en legt ze vijftien foto's neer inzake deze situatie.

6. Beoordeling

6.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

6.2. Overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van diezelfde wet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

In de bestreden beslissing komt de commissaris-generaal tot de conclusie dat de vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken omdat de verzoekende partij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, maar wordt geadviseerd dat de verzoekende partij noch direct of indirect mag worden teruggedleid naar haar land van herkomst en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen.

6.3. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De wetgever heeft de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd in artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De wil van de wetgever dient bijgevolg afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden.

De memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming zet op omstandige wijze uiteen dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *"Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infraction". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infraction". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig."* (zie wetsontwerp, *Parl.St. Kamer 2014-2015*, nr. 54-1197/001, p. 16-17). Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de staatssecretaris er immers *"de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten"*. (zie verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, *Parl.St. Kamer 2014-2015*, nr. 54-1197/003, p. 24-25). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een 'misdaad' in de zin van het Belgisch Strafwetboek en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het zijn de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor de verzoeker veroordeeld werd die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet omvat de hypothesen waarin de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus volgens de richtlijn 2011/95 van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn) kan of moet intrekken. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn en dient aldus richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn, dat handelt over de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus, bepaalt in zijn vierde en zesde lid als volgt:

"4. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer:

a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt;

b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

[...]

6. Personen op wie lid 4 of lid 5 van toepassing is, genieten de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn."

6.4. De cumulatieve aard van de door het Unierecht gestelde voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan

Het Unierecht voorziet in de mogelijkheid tot intrekking van de vluchtelingenstatus wanneer de vluchteling een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt, omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn bepaalt immers dat de lidstaten de aan een vluchteling verleende status kunnen intrekken (beëindigen of weigeren te verlenen) wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving waar hij zich bevindt, omdat hij veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in arrest XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542 – en hernomen in arrest Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A. van 6 juli 2023 in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 en arrest Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A. in de zaak C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540 beiden van diezelfde datum – geoordeeld dat de vluchtelingenstatus op grond van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn alleen kan worden ingetrokken wanneer aan twee afzonderlijke, cumulatieve voorwaarden is voldaan. Zo moet de verzoeker definitief zijn veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf én dient te worden aangetoond dat deze een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt. De omstandigheid dat aan één van deze twee voorwaarden is voldaan volstaat aldus niet om aan te tonen dat ook aan de tweede voorwaarde is voldaan. Het enkele feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een bedreiging voor de samenleving van de lidstaat waar deze zich bevindt (punt 43-45).

Verder verduidelijkt het Hof van Justitie in voormeld arrest van 6 juli 2023 dat de verwerende partij, respectievelijk de Raad voor de toepassing van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn moeten vaststellen dat de bedreiging die de verzoeker vormt in de zin van dat artikel reëel, actueel en voldoende ernstig is. Het Hof voegt hieraan toe dat het aan de bevoegde autoriteit toekomt om voor elk individueel geval alle omstandigheden van het specifieke geval te onderzoeken. Bovendien moet de intrekking van de vluchtelingenstatus een aan die bedreiging evenredige maatregel zijn.

6.5. *In casu* ligt de bewijslast bij de verwerende partij die zich op een uitzonderingssituatie beroept. Hierbij dient de commissaris-generaal een zorgvuldig onderzoek te voeren.

In punt 62 van het arrest van het Hof van Justitie van het arrest van 6 juli 2023, C-8/22 onderstreept het Hof dat: *“In deze context, en met name gelet op het feit dat artikel 45, lid 3, van richtlijn 2013/32 bepaalt dat het besluit van de bevoegde autoriteit tot intrekking van de internationale bescherming vermeldt op welke feitelijke en juridische argumenten het is gebaseerd, moet de bevoegde autoriteit over alle relevante informatie beschikken en in het licht van die informatie zelf alle specifieke omstandigheden van het geval beoordelen, teneinde de strekking van haar besluit te bepalen en dit volledig te motiveren [zie in die zin arrest van 22 september 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság e.a., C-159/21, EU:C:2022:708, punt 80].”*

Daarenboven bepaalt artikel 49, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet dat: *“De minister of zijn gemachtigde zendt onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/3/1 zou kunnen rechtvaardigen. Behoudens uitdrukkelijke aanwijzing in die zin, vormt het overzenden van dergelijke elementen geen vraag tot intrekking van het statuut in de zin van het tweede lid.”*

6.6. De eerste voorwaarde van de definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’

6.6.1. Het Hof van Justitie spreekt zich in het arrest Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A. van 6 juli 2023, in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 – onder meer – uit over de vraag wat verstaan moet worden onder een definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ in de zin van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn en aan de hand van welke criteria een misdrijf als zodanig, te weten ‘bijzonder ernstig’, kan worden aangemerkt.

Het Hof van Justitie oordeelde in dit verband dat artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn alleen kan worden toegepast op een verzoeker die definitief is veroordeeld voor een misdrijf dat gezien de *“specifieke kenmerken”* ervan kan worden geacht *“uitzonderlijk ernstig”* te zijn, in die zin dat het behoort tot *“de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten”*. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de keuzen die in het kader van het strafrechtstelsel van de betrokken lidstaat zijn gemaakt met betrekking tot de aanduiding van de misdrijven die de rechtsorde van de samenleving het meest aantasten (punt 37-38).

Het Hof van Justitie wees er in voornoemd arrest op dat, aangezien artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn ziet op een definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ in het enkelvoud, en zij strikt moet worden uitgelegd aangezien zij een afwijking vormt van de in artikel 13 van voormelde richtlijn geformuleerde regel dat de lidstaten de vluchtelingenstatus verlenen aan derdelanders die voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden beschouwd (zie naar analogie HvJ 13

september 2018, Ahmed, C-369/17, ECLI:EU:C:2018:713, punt 52), de toepassing ervan alleen gerechtvaardigd kan zijn in geval van een definitieve veroordeling voor een misdrijf dat afzonderlijk beschouwd onder het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' valt, hetgeen veronderstelt dat het van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, met dien verstande dat deze mate van ernst niet kan worden bereikt door een cumulatie van afzonderlijke strafbare feiten die op zichzelf geen bijzonder ernstig misdrijf vormen (punt 27 en 39).

Bovendien, aldus het Hof van Justitie, moet bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf waarvoor de verzoeker is veroordeeld rekening worden gehouden met "*alle omstandigheden van het betrokken geval*". In dit verband is de motivering van de veroordeling van aanzienlijk belang voor de vaststelling van die omstandigheden, voor zover daarin uitdrukking wordt gegeven aan de beoordeling door de bevoegde strafrechter van het gedrag van de verzoeker (punt 40).

Onder de andere omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling of een misdrijf de vereiste uitzonderlijke ernst bereikt, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, zijn naar het oordeel van het Hof van Justitie voorts vooral de aard en de hoogte van de op het misdrijf gestelde straf – en *a fortiori* van de daadwerkelijk opgelegde straf – van essentieel belang (punt 41).

Alleen een misdrijf dat een grond vormde om een straf op te leggen die in het licht van de in de betrokken lidstaat gebruikelijke strafmaat bijzonder zwaar is, kan worden beschouwd als een 'bijzonder ernstig misdrijf' in de zin van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn (punt 42).

Naast de straf die op een misdrijf staat en de feitelijk opgelegde straf dient volgens het Hof van Justitie verder rekening te worden gehouden met de aard van het gepleegde misdrijf, voor zover daaruit blijkt in welke mate de rechtsorde van de betrokken samenleving is aangetast, en met alle omstandigheden rond het plegen van het misdrijf, onder meer eventuele verzachtende of verzwarende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd en de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade (punt 43).

De aard van de strafprocedure die wordt toegepast om het betrokken misdrijf te bestraffen kan luidens het Hof van Justitie eveneens van belang zijn, meer bepaald indien deze een afspiegeling vormt van de ernst die de met de strafrechtelijke vervolging belaste autoriteiten aan dat misdrijf hebben toegekend. Daarentegen kan geen rekening worden gehouden met de eventuele weerklank van het betrokken misdrijf in de media of bij het publiek, gelet op het feit dat een dergelijke omstandigheid wezenlijk subjectief en bijkomstig van aard is (punt 44-45).

Gelet op hetgeen voorafgaat dient de eerste, afzonderlijke Unierechtelijke voorwaarde om de vluchtelingenstatus te kunnen intrekken, conform voornoemd arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22 aldus te worden opgevat dat er sprake moet zijn van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dat gezien de kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten. Om te beoordelen of een misdrijf waarvoor de betrokken definitief is veroordeeld van een dergelijke ernst is moet rekening gehouden worden met de op dat misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf, de aard van het misdrijf, eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd, de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade alsmede met de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure. (punt 48 en HvJ 6 juli 2023, Budesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A, nr. C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 30)

Aangezien, zo weze herhaald, bij de beoordeling van het betrokken misdrijf rekening moet worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het betrokken geval zijn de hiervoor weergegeven beoordelingscriteria niet uitputtend en kunnen zij in voorkomend geval worden aangevuld met verdere criteria (punt 46).

6.6.2. De verzoekende partij wordt bij het in het administratief dossier opgenomen vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, van 22 juni 2020 veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van zeventig maanden en een geldboete van honderd euro vermeerderd met 70 opdecimen (x8) tot 800,00 euro met een gevangenisstraf van 1 maand wegens mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele

straffen zijn gesteld, van opzettelijke slagen met ziekte of werkbekwaamheid van minder dan of gelijk aan 4 maanden tot gevolg – feiten vanaf 29 februari 2016 met verzwarende omstandigheden, van wederrechtelijke en willekeurige gevangenhouding in de periode van 4 mei 2018 tot en met 25 juli 2019, voor opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden in de periode van 4 mei 2018 tot en met 25 juli 2019 en in de periode van 29 juni 2018 tot en met 29 januari 2019, alsook in de periode van 30 januari 2019 tot en met 25 juli 2019.

Uit het vonnis van 22 juni 2020 blijkt dat de ex-echtgenoot van de verzoekende partij samen met hun drie minderjarige kinderen kennelijk opgesloten was in het appartement waar ze woonde samen met haar echtgenoot, namelijk de verzoekende partij. Er blijkt dat de ex-echtgenote regelmatig door de verzoekende partij met een stok en een elektriciteitskabel geslagen werd, ze tevens in de woning opgesloten werd, en de verzoekende partij steeds haar identiteitsdocumenten bij zich had, alsook haar gsm. Ook tijdens haar zwangerschap werd ze geslagen, alsook de twee oudste kinderen werden door de verzoekende partij geslagen. Volgens de medische vaststellingen was de ex-echtgenote van de verzoekende partij een week werkbekwaam. Naar aanleiding van de tussenkomst van de politie in de gezinswoning in juli 2019 werd de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst. Op 13 augustus 2019 heeft de ex-echtgenote van de verzoekende partij samen met hun drie kinderen een onderkomen in een vluchthuis gevonden. Op 29 oktober 2019 werd de verzoekende partij onder strikte voorwaarden vrijgelaten, waaronder een absoluut contactverbod met haar ex-echtgenote zowel rechtsreeks als onrechtstreeks. Doch blijkt dat de verzoekende partij zeer snel na haar vrijlating trachtte te weten te komen waar haar ex-echtgenote verbleef. De verzoekende partij ging naar de school van de minderjarige kinderen en zette een buurvrouw onder druk om de verblijfsplaats van haar gezinsleden te achterhalen. Tevens werden er eer-gerelateerde beschuldigingen geuit. Ook postte de verzoekende partij in naam van haar echtgenote allerlei berichten op Facebook die volgens hun cultuur niet toegelaten zijn. Op 20 februari 2020 werd de verzoekende partij opnieuw gearresteerd, en verklaarde hierbij vals beschuldigd te zijn geweest.

De op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk opgelegde straf zijn van aard de bijzondere ernstige aard van het misdrijf te ondersteunen. Ook werd aan de verzoekende partij uitdrukkelijk geen straf met uitstel gekoppeld aan probatievoorwaarden opgelegd.

Wat de aard van het misdrijf betreft, blijkt uit het uitgebreid gevoerde strafonderzoek dat de verzoekende partij herhaaldelijk, doelbewust en ernstig de rust van haar echtgenote verstoorde zelfs na de uitdrukkelijke voorwaarde dit niet te doen. Daarenboven was de verzoekende partij bijzonder agressief ten aanzien van haar echtgenote en hun minderjarige kinderen. De rechtbank van eerste aanleg acht de feiten in hoofde van de verzoekende partij bewezen gelet op de materiële vaststellingen, de verklaringen van het slachtoffer, de medische vaststellingen, de verklaringen van de verzoekende partij, de getuigenverklaringen, het verhoor van het minderjarig kind en het telefonieonderzoek. In het in kracht van gewijsde gegane vonnis wordt dienaangaande geëxpliciteerd dat het aanhoudingsmandaat weinig indruk op haar maakte daar zij na haar vrijlating onder strikte voorwaarden opnieuw op zoek ging naar haar echtgenote, rechtstreeks en onrechtstreeks contact met haar zocht en lasterlijke berichten verspreidde en liet verspreiden door derden. Dit alles spijs het verbod dat haar door de onderzoeksrechter opgelegd werd. Ook tijdens het psychiatrisch onderzoek, waarnaar in het vonnis verwezen wordt, minimaliseerde en ontkende de verzoekende partij de haar ten laste gelegde feiten. Ook blijkt uit het voormeld vonnis dat de psychiater het gevaar groot achtte dat zij opnieuw soortgelijke misdrijven zou plegen. Voorts wordt aangegeven dat de verzoekende partij aan schuldverschuiving deed en zich in een slachtofferrol wentelt. Dit alles getuigt van een gebrek aan schuldinzicht.

Er is sprake van fysiek en psychisch partnergeweld. Partnergeweld is een situatie die een bijzondere bescherming vereist. Het is een belangrijk maatschappelijk probleem gelet op de kwetsbaarheid van de slachtoffers en de hoge kans op recidive bij de daders. Daarom heeft de wetgever in een bijzondere strafrechtelijke bescherming voorzien. De strafrechtelijke instrumenten hebben als doel om het slachtoffer de nodige veiligheid te bieden en om aan de onderliggende problematiek te kunnen werken. De eerste wettelijke bescherming in het kader van partnergeweld kwam er met de wet van 24 november 1997 strekkende om het geweld tussen partners tegen te gaan (BS 6 februari 1998). De strafrechtelijke bescherming nam de vorm aan van een strafverzwarende omstandigheid in artikel 410, tweede lid van het Strafwetboek, een uitgebreide onderzoeksbevoegdheid in geval van partnergeweld en de mogelijkheid voor verenigingen om in rechte op te treden wanneer partnergeweld zich voordoet. Daarnaast werden er ook een aantal burgerrechtelijke voorzieningen getroffen ten behoeve van partnergeweld. Artikel 410 van het Strafwetboek voorziet in een strafverzwaring in geval van fysiek geweld, zoals hier *in casu* het geval was. De wetsbepaling voorziet in twee strafverzwarende elementen. Ten eerste voorziet de wetsbepaling in een verdubbeling van de minimumstraf indien het een gevangenisstraf betreft. In geval van opsluiting

wordt de minimumstraf verhoogd met twee jaar. De maximumstraf wordt niet gewijzigd. De strafverzwaring geldt voor onder andere opzettelijke slagen en verwondingen, zoals hier *in casu* het geval was. Ten tweede wordt in artikel 410, tweede lid van het Strafwetboek de straf voor opzettelijke slagen en verwondingen (zoals bepaald in artikel 398 van het Strafwetboek) verhoogd naar een gevangenisstraf van een jaar in plaats van zes maanden. De achterliggende beweegreden van de wetgever is de bescherming van het slachtoffer, en meer in het bijzonder het behoud van de gezinswoning. Door de strafverzwaring naar een jaar op te trekken vallen de feiten onder het toepassingsgebied van de voorlopige hechtenis. Men kan desgevallend een aanhoudingsmandaat uitvaardigen. De dader kan hierdoor in voorhechtenis worden geplaatst of worden vrijgelaten onder voorwaarden. Bij vrijheid onder voorwaarden kan de onderzoeksrechter een contactverbod of plaatsverbod opleggen aan de geweldpleger. Hierdoor hoeft het slachtoffer de gezinswoning niet te verlaten (Wetsontwerp strekkende om het geweld tussen partners tegen te gaan, *Parl.St. Kamer* 2001-02, nr. 1693/1, 4-5). Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, werd *in casu* de verzoekende partij door de onderzoeksrechter onder voorwaarden vrijgelaten en werd een contactverbod opgelegd, doch heeft de verzoekende partij haar contactverbod overschreden.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent de ernst van de problematiek rond partnergeweld en oordeelde dat de lidstaten een positieve verplichting hebben om een systeem te creëren waarin de daders voor alle vormen van huiselijk geweld worden bestraft en waarbij de slachtoffers voldoende worden beschermd (EHRM 9 juni 2009, Opuz t. Turkije, punt 145).

Het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld bepaalt in artikel 3, b) dat *“alle vormen van fysiek, seksueel, psychologisch of economisch geweld dat plaatsvindt binnen het gezin of het huishouden of tussen voormalige of huidige echtgenoten of partners, ongeacht of de dader in dezelfde woning als het slachtoffer verblijft of heeft verbleven, onder de term ‘huiselijk geweld’ vallen”*. België heeft ingestemd met dit verdrag bij wet van 1 maart 2016, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 9 juni 2016.

Betreffende de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade wordt in het vonnis van 22 juni 2020 aangegeven dat één van de minderjarige kinderen van de verzoekende partij zodanig schrik heeft van haar, dat hij zelfmoord wilde plegen en haar echtgenote was ook een week werkonbekwaam. De feiten hebben ook een weerslag op het psychisch welzijn van haar echtgenote en de minderjarige kinderen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, meer bepaald op de op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk opgelegde straf, de aard van het misdrijf, de strafverzwarende omstandigheden, de opzet en de aard en omvang van de veroorzaakte schade, betreft het misdrijf waarvoor de verzoekende partij definitief werd veroordeeld een bijzonder ernstig misdrijf, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Aan de eerste, afzonderlijke voorwaarde om overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

6.6.3. De tweede voorwaarde van het ‘gevaar voor de samenleving’ van de lidstaat waarin de verzoeker zich bevindt

6.6.3.1. Noch de Kwalificatierichtlijn, noch de Vreemdelingenwet definiëren het begrip ‘gevaar voor de samenleving’.

De rechtspraak van het Hof van Justitie geeft echter aan dat het begrip ‘gevaar voor de samenleving’ veronderstelt dat er sprake is van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Aldus dient rekening te worden gehouden met het persoonlijk gedrag van de verzoeker. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke bedreiging dienen de verwerende partij en de Raad rekening te houden met alle omstandigheden van het betrokken individuele geval (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 47-65; HvJ 6 juli 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A., C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543, punt 54; HvJ 6 juli 2023, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/AA, C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 32).

Voorts impliceert in het algemeen de vaststelling van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving weliswaar dat bij verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22,

ECLI:EU:C:2023:542, punt 63; HvJ 2 mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 56). Hieromtrent heeft het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak geoordeeld dat dit onder meer het geval is wanneer het gedrag van de verzoeker aantoont dat hij van een houding getuigt die de in de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van de Europese Unie bedoelde fundamentele waarden als de menselijke waardigheid en de mensenrechten aantast, wat op zich een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan opleveren (*mutatis mutandis* HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, punt 60). Deze rechtspraak heeft het Hof van Justitie ontwikkeld in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, doch kan voor de toepassing van de interpretatie van de Kwalificatierichtlijn hiernaar verwezen worden, daar het Hof van Justitie eveneens verwijst naar voormeld arrest in punt 67 van C-8/22. Echter, motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. Aldus dient er in principe een inschatting gemaakt te worden van een toekomstig gedrag van de verzoeker. Het feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf is van bijzonder belang, aangezien de Uniewetgever specifiek heeft verwezen naar het bestaan van een dergelijke veroordeling en deze, afhankelijk van de omstandigheden rond het plegen van dat misdrijf, kan bijdragen tot de vaststelling van het bestaan van een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving van de betrokken lidstaat (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63). Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat er sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de samenleving vormt.

Wat in het bijzonder het actuele karakter van een dergelijke bedreiging betreft, volgt uit de rechtspraak van het Hof dat deze gevolgtrekking niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de verzoeker, kan worden gemaakt (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64; HvJ 13 september 2016, Secretary of State for the Home Department/CS, C-304/14, ECLI:EU:C:2016:674, punt 41). Er kan geen stelselmatige en automatische koppeling worden gemaakt tussen een strafrechtelijke veroordeling tot een bijzonder ernstig misdrijf en de intrekking van de vluchtelingenstatus. Wanneer de verzoeker geen redenen aandraagt waarom hij niet langer een bedreiging voor de samenleving vormt, mag de verwerende partij niet zonder meer aannemen dat uit het bestaan van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf blijkt dat de verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 65).

Bovendien, hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer moeten de verwerende partij, respectievelijk de Raad rekening houden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64). Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging (*mutatis mutandis* HvJ 13 september 2016, Alfredo Rendón Marín/Administración del Estado, C-165/14, ECLI:EU:C:2016:675, punt 65). De eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen kan echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (*mutatis mutandis* HvJ 2 mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 58).

6.6.3.2. De verzoekende partij betwist dat zij een gevaar blijft voor de Belgische samenleving, daar zij vervroegd in vrijheid werd gesteld op 18 augustus 2022.

In zijn arrest XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542 oordeelde het Hof van Justitie, zo weze herhaald, dat hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer moeten de verwerende partij, respectievelijk de Raad rekening houden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging. Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering, ook al streven strafuitvoeringsmaatregelen een ander oogmerk na dan artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging.

Ten tijde van het schriftelijk horen van de verzoekende partij over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus was er nog geen vervroegde invrijheidstelling gebeurd, doch vond deze vervroegde invrijheidstelling plaats vooraleer de bestreden beslissing van 5 december 2022 werd genomen. Op heden liggen er echter elementen voor inzake de strafuitvoering van de verzoekende partij waarmee in het kader van een *ex nunc* beoordeling rekening dient te worden gehouden. Daarenboven had de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij een bemiddelingsovereenkomst van 23 mei 2022 tussen haar en haar ex-echtgenote voorgelegd. Uit deze overeenkomst blijkt dat de ex-echtgenote van de verzoekende partij een uitzondering op het contactverbod had aangevraagd met het oog op bemiddeling. Daar de verzoekende partij enkel door middel van het invullen van een vragenlijst voor het nemen van de bestreden beslissing gehoord werd, werden omtrent dit document en het verdere verloop van de bemiddeling geen vragen gesteld. Dit klemt des te meer daar op 28 juni 2022 een gesprek met een moderator heeft plaatsgevonden en de verzoekende partij op 13 juli 2022 de vragenlijst ingevuld heeft, terwijl de bestreden beslissing op 5 december 2022 werd genomen. Aldus had de verwerende partij ruimschoots de mogelijkheid om de verzoekende partij hieromtrent bijkomend te horen. De Raad brengt in herinnering dat de bewijslast bij de verwerende partij ligt die zich op een uitzonderingssituatie beroept. Hierbij dient de commissaris-generaal een zorgvuldig onderzoek te voeren. Ter terechtzitting kan de verwerende partij ook niet verklaren waarom de verzoekende partij door middel van een vragenlijst gehoord werd, en er geen gehoor in persoon heeft plaatsgevonden. Ze meent dat dit waarschijnlijk om praktische redenen was, maar dit blijkt niet uit het administratief dossier.

Gelet op het geheel van voorliggende elementen in verband met de strafuitvoering van de verzoekende partij dringt een verder onderzoek en desnoods een nieuw persoonlijk onderhoud zich op, ten einde te kunnen bepalen of de verzoekende partij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt. Bovendien stelt de verwerende partij ter terechtzitting zich te schikken naar de wijsheid van de Raad inzake de vraag of de verzoekende partij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt.

6.6.4. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat een nader onderzoek aangewezen is. Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en aangezien de Raad niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 december 2022 wordt vernietigd.

Artikel 4

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 5

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,
V. SERBRUYNS,
N. DENIES,

de kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS